

ДИРЕКТИВА 73/240/ЕИО НА СЪВЕТА

от 24 юли 1973 година

**относно премахване на ограниченията на свободата на установяване в областта на
прякото застраховане, различно от животозастраховане**

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално член 54, параграфи 2 и 3;

като взе предвид Общата програма¹ за премахване на ограниченията на свободата на установяване, и по-специално дял IV B;

като взе предвид предложението на Комисията;

като взе предвид становището на Европейския парламент² ;

като взе предвид становището на Икономическия и социален комитет³ ;

като има предвид, че посочената по-горе Обща програма предвижда премахването на всякакво дискриминиращо третиране на гражданите на другите държави-членки по отношение на установяването им в областта на прякото застраховане, различно от животозастраховане;

като има предвид, че в съответствие с тази Обща програма, премахването на ограниченията за откриване на представителства и клонове, по отношение на предприятията, които се занимават с пряка застрахователна дейност, зависи от координацията на условията за започване и упражняване на дейността; като има предвид, че с Първата директива на Съвета от 24 юли 1973 г. е постигнато такова съгласуване в областта на прякото застраховане, различно от животозастраховане;

като има предвид, че обхватът на настоящата директива е във всички отношения същият, както е определено в точка А от приложението към първата директива относно съгласуването; като има предвид, че при съществуващите обстоятелства за целите на съгласуването изглежда основателно да се изключи кредитното застраховане при износ; като има предвид, че в съответствие с посочената по-горе Обща програма ограниченията на правото на членство в професионални организации трябва да бъдат премахнати, когато професионалната дейност на съответните лица включва упражняването на това право;

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

Член 1

¹ ОВ № 2, 15.1.1962 г., стр. 36/62.

² ОВ № С 27, 28.3.1968 г., стр. 15.

³ ОВ № 118, 20.6.1967 г., стр. 23/67.

Държавите-членки премахват, по отношение на физическите лица и предприятията, включени в дял I от Общата програма за премахване на ограниченията на свободата на установяване, оттук нататък наричани "бенефициенти", ограниченията, посочени в дял III от тази програма, които засягат правото на започване и упражняване на дейност на самостоятелно заети лица за видовете застраховки, които са посочени в член 1 от първата директива относно съгласуването.

Под "първа директива относно съгласуването" се има предвид първата директива на Съвета от 24 юли 1973 г. относно съгласуване на законовите, подзаконови и административни разпоредби за започване и упражняване на дейност по пряко застраховане, различно от животозастраховане.

Въпреки това, по отношение на кредитното застраховане при износ, тези ограничения се запазват до осъществяване на програмата за съгласуване, която е предвидена в член 2, параграф 2, буква г) от първата директива за съгласуване.

Член 2

1. Държавите-членки премахват по-конкретно следните ограничения:

а) онези, които възпрепятстват бенефициентите да се установяват в приемащата страна при същите условия и със същите права, както гражданите на тази страна;

б) онези, които съществуват по силата на административни практики, които водят до дискриминационно третиране на бенефициентите в сравнение с третирането, което се прилага за гражданите на тази държава.

2. Ограниченията, които се премахват, включват по-конкретно онези, които произтичат от мерки, които възпрепятстват или ограничават установяването на бенефициенти по следните начини:

а) В Германия:

Разпоредбите, които дават на федералното министерство на икономиката правото по своя преценка да налага собствени условия за започване на тази дейност за чуждестранни граждани и да ги възпрепятства да упражняват тази стопанска дейност на територията на Федералната република (Закон от 6 юни 1931 г. (VAG), член 106, параграф 2, точка 1, във връзка с член 8, параграф 1, точка 3, член 106, параграф 2, последното изречение, и член 111, параграф 2);

б) В Белгия:

задължителното притежаване на "carte professionnelle" (професионална карта) (член 1 от Закона от 19 февруари 1965 г.);

в) Във Франция:

- необходимостта от получаване на специално разрешение (Закон от 15 февруари 1917 г., изменен и допълнен с Наредба-закон от 30 октомври 1935 г., член 2, параграф 2 от Наредба от 19 август 1941 г., изменен, членове 1 и 2 от Наредба от 13 август 1947 г., изменен, членове 2 и 10);

- задължението за предоставяне на гаранция или специална гаранция като реципрочно изискване (Закон от 15 февруари 1917 г., изменен и допълнен с Наредба-закон от 30 октомври 1935 г., член 2, параграф 2 от Наредба-закон от 14 юни 1938 г., член 42 от Наредба от 30 декември 1938 г., изменен, член 143 от Наредба от 14 декември 1966 г., членове 9, 10 и 11);

- задължението за депозиране на технически резерви (Наредба от 30 декември 1938 г., изменен, член 179 - Наредба от 13 август 1947 г., изменен, членове 8 и 13 – Наредба от 14 декември 1966 г., дял I).

г) В Ирландия:

Разпоредбата, че за да има право на застрахователен лиценз, дадена компания трябва да е регистрирана по Законите за ирландските компании, две трети от акциите ѝ трябва да бъдат притежавани от ирландски граждани и мнозинството от директорите (освен назначен на пълен работен ден управляващ директор) трябва да бъдат ирландски граждани (Закон за застраховането, 1936 г., раздел 12; Закон за застраховането, 1964 г., раздел 7).

3. Законите, подзаконови и административни разпоредби, които предвиждат задължение на бенефициентите да внасят депозит или специална гаранция не се отменят, докато предприятията не изпълнят финансовите условия по членове 16 и 17 от първата директива относно съгласуване, в съответствие с разпоредбите на член 30, параграфи 1 и 2 от същата директива.

Член 3

1. Когато приемаща държава-членка изисква от собствените си граждани, които желаят да започнат някоя от посочените в член 1 дейности, доказателства за добра репутация и доказателства за необявяване в несъстоятелност, или доказателства за едно от двете неща, тази държава приема като достатъчно доказателство по отношение на гражданите на други държави-членки, представянето на извлечение от "съдебното досие" или, ако такова не може да се представи, равностоен документ, издаден от компетентен съдебен или административен орган в страната по произход или страната, от която идва чуждестранният гражданин, който да удостоверява изпълнението на тези изисквания.

2. Когато страната по произход или страната, от която идва чуждестранният гражданин не издава такова документно доказателство за добра репутация или документно доказателство за необявяване в несъстоятелност до момента, тези доказателства могат да се заместват с клетвена декларация или, в държавите, в които липсват разпоредби за клетвени декларации, с официална декларация от заинтересованото лице пред компетентен съдебен или административен орган, или при необходимост, пред нотариус в страната по произход или страната, от която идва това лице; този орган или нотариус издава удостоверение за верността на клетвената или официалната декларация. Декларация за необявяване в несъстоятелност до момента може да се прави и пред компетентен професионален или търговски орган в споменатата страна.

3. Документи, издадени в съответствие с параграфи 1 или 2, не могат да се представят след повече от три месеца от датата на издаването им.

4. В предвидения в член 6 срок държавите-членки определят органите и институциите, които са компетентни да издават такива документи и уведомяват за това другите държави-членки и Комисията.

Член 4

1. Държавите-членки гарантират правото на бенефициентите да членуват в професионални или търговски организации при същите условия и със същите права и задължения, които важат за собствените им граждани.

2. При установяване, правото на членство в професионални или търговски организации предполага право за избиране или назначаване на бенефициентите на високопоставена длъжност в такива организации. Въпреки това, такива длъжности могат да бъдат запазвани само за граждани на съответната държава, когато в изпълнение на законова или подзаконова норма въпросната организация участва в упражняването на официална власт.

3. Във Великото херцогство Люксембург, членството в Търговската камара не дава на бенефициентите право да участват в избора на административните органи на Камарата.

Член 5

Държавите-членки не предоставят на гражданите си, които отиват в друга държава-членка, с цел да упражняват някоя от посочените в член 1 дейности, никаква помощ, която може да наруши условията за установяване.

Член 6

Държавите-членки изменят националните си разпоредби в съответствие с настоящата директива и в срок от 18 месеца от уведомлението за първата директива относно съгласуването и незабавно информират Комисията за това. Така изменените разпоредби се прилагат едновременно с приетите в изпълнение на първата директива закони, подзаконови и административни разпоредби.

Член 7

Адресати на настоящата директива са държавите-членки.

Съставено в Брюксел на 24 юли 1973 година.

За Съвета
Председател
I. Nørgaard